

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 277.

Anden Session.

74de Møde.

Fretdagen den 24de Januar.

(Fortf.)

Finantsministeren (fortsat): Disse Oplysninger ville forøvrigt ikke have nogen videre Indflydelse paa Indstillingen. Hvad dernæst angaaer de vestindiske Activer, skal jeg først tillade mig at forudskikke nogle almindelige Bemærkninger, for at oplyse, at den nærværende Administration er væsentlig forskjellig fra den tidligere, og at den navnlig er rettet paa at opnaae de Formaal, som deels i Udvalgets Betænkning, deels af den ærede sidste Taler ere fremhævede som de i sig selv rigtigste. Jeg maa da forudskikke et Par Ord om, hvorledes Fremgangsmaaden tidligere har været, og i hvilken Tilstand den nærværende Administration har modtaget disse forskjellige Statsactiver. Activerne dele sig, som bekendt, i to Classer, de udlaaente Capitaler og de overtagne Eiendomme eller Plantager. Hvad angaaer de udlaaente Capitaler, ere Laanene, med enkelte Undtagelser, meget gamle; de reise sig fra Aaret 1800 og de ved samme nærmeste Aar, og Panterne have været i flere Bestdernes Hænder. Man har nu i Vestindien fulgt den Fremgangsmaade, at man paa den ene Side ofte ikke hos Bedkommende inddrev Renten, men de uaffordrede Renter og Renters Renter bleve paa den anden Side beständig tilskrevne Capitalen. Paa denne Maade opnaaede disse Fordringer en overordentlig Størrelse, saa at det ikke var at tænke paa, at det fulde Besøb skulde blive tilbagebetalt af Debitorerne eller komme ind ved Realisation af Pantet og Debitorsens øvrige Gods. Dette medførte den høist mislige Fremgangsmaade, at man ikke bestemte, hvad Bedkommende var

pligtig til at betale, men hvad han med Rimelighed efter Høstens Beskaffenhed kunde betale, hvoraf det igjen blev en Folge, at Fordringerne bleve misligere og misligere. Kort efterat den nuværende Administration traadte i Virksomhed, indtraadte derhos en Begivenhed, som ikke maa tabes af Sigte ved Bedømmelsen af de sidste Aar, nemlig Reger-Emancipationen. Det blev nu en Folge heraf, at mange Besiddere af Statskassens Panter erklærede, at nu var det ganske umuligt for dem at tilfredsstille Statskassens Krav, i alt Fald umuligt at præstere det, som de hidtil under andre Forhold havde præstereet. Man gjorde da en Adskillelse, saaledes at de Debitorer, om hvilke man ikke ventede, at de nogenlunde forsvarligt vilde drive Plantagerne, bleve satte ud af Besiddelsen, og man søgte at realisere disse Plantager, og overtog selv enkelte; men der var andre Debitorer, om hvilke det var den almindelige Mening, at de vilde behandle deres Plantager ordentligt, og yde, hvad de nogenlunde kunde; disse lode man blive i Besiddelsen, mod at svare en passende Afgift, men, vel at mærke, kun paa 3 Aar; med andre Ord: man opsatte at afgjøre, om disse Debitorer skulde sættes ud af Besiddelsen og Plantagerne sælges til enhver Priis, eller om man skulde overtage saamange flere Plantager under egen Administration. Det vilde have været særdeles betænkeligt, strax efterat Emancipationen var indtraadt, paa en Tid, da alle Creditforhold vare saa rykkede i Colonien, paa engang at sjerne saamange Besiddere, om hvilke man kunde antage, at de nogenlunde forsvarligt vilde behandle Plantagerne. Herfra hidrører den af Udvalget critiserede Fremgangsmaade, at man tog en vis Sum af den skyldige Capital, og kun fordrede dens Forrentning. Hvad dernæst angaaer den anden Klasse af Activer, nemlig de Plantager, som ere blevne